

HANS MUNTER

Warum
steht der deutsche Arbeiter zu
Adolf Hitler

ГЕРМАНСКА ИНФОРМАЦИОННА СЛУЖБА

СЪВРЕМЕННА ГЕРМАНИЯ

№2

Ханс Мунтер

ЗАЩО ГЕРМАНСКИЯТ
РАБОТНИК,
СТОИ ЗАД
АДОЛФ ХИТЛЕР?

БЕРЛИН 1941

Печатница: Buchdruckerei Frickert & Co.
(vorm. P. Stankiewicz' Buchdruckerei G. m. b. H.),
Berlin SW II.

*Книгата е цифровизирана от **Propagandaleiter***

Днес в Германия има много неща, които изглеждат на останалия свят като истинско чудо: стабилизирането на марката, определени и неизменни цени, възстановената сила на германското селячество, премахването на масовата безработица, грамадното въоръжение и военната ударна мощ на Германския Райх. Но още по-чудно от всичко това, което все пак може да се обясни технически, се явява за чуждестранния наблюдател винаги фактът, че германският народ стои действително зад своя Водач и то във всички свои слоеве. Не само селяните стоят на големия фронт, не само работодателите и собствениците на предприятия, занаятчиите, умствените работници, но също и тъкмо милионите работници и служители, всички ония „пролетарии“, голямото мнозинство, на които до 1933 г. маршируваше зад червеното знаме. Всички ония, които с въодушевление пееха „Интернационала“, днес пеят „Песента на Хорст Весел“, преизпълнени с нова вяра; всички ония, които ревяха „Долу.“, когато виждаха знамето с пречупения кръст, или пък някой националсоциалист с кафява риза, днес приветстват Водача.

Това е едно психологическо чудо и е твърде понятно, че чуждестранният наблюдател, преди всичко чуждестранният работник, не може и не иска да разбере всичко това. Десетилетия подред той е гледал по-рано с уважение и възторг на своите германски другари-работници. Той отиваше в Германия, за да проучва организациите на германските синдикати, на международните конгреси, той се вслушваше в съветите на германските водачи. Как беше възможно, щото тая „пехота на международното работническо движение“, както веднъж старият Макдоналд нарече германското синдикално движение, можа тъй бързо, без всякаква борба да сложи оръжие, как беше възможно, щото в толкова кратко време милионите работници, възпитавани десетки години в духа на марксизма, да се наредят на новия фронт?

Човек не иска да вярва на това. Прибягва се до обяснението, че работникът всекидневно, всекичасно се чувствал заплашван от една желязна принуда, че навсякъде зад него стояли агентите на германската тайна полиция, които го принуждавали да марширува, да вика: „Да живее Хитлер!“, да пее „Песента на Хорст Весел“. Обаче един миг спокойно разсъждение ще покаже, именно, на съзнателния чуждестранен работник безсмислието на това схващане. Може стотици, хиляди работници да бъдат потискани и тиранизирани известно време, обаче не може милиони работници да бъдат принудени цели седем години да дават една производителност, която няма равна на себе си, да извършват гигантски дела, като напр. построяването на крепостната линия „Зигфрид“, без действителната готовност и без съгласието на тия милиони работници. Всеки работник знае, колко лесно е да се прави саботаж в едно предприятие, колко лесно може да се създават тайни сдружения, всеки знае също, че в едно стопанство, където владее презаетост, в едно стопанство, в което съществува извънредно търсене на работни сили във всички области, работникът не може ей

така просто да бъде принуждаван да вика: „Да живее Хитлер!“ и да манифестира, ако той сам не желае това. Защото, единственото средство, което тук би подействало - стопанският натиск, заплашването с отстраняване от работа няма вече успех в едно време на недостиг откъм работни сили. Не, това чудо не може да се обясни с принудата, като не може да се обясни с принудата и капитулирането на организираното германско работничество в 1933 г. Трябва да се проникне много по-дълбоко, за да се разбере всичко това и да се намери едно обяснение на това чудо. Преди всичко, трябва да се хвърли един поглед върху историята на последните 25 години и да се разгледа пътят на германското работничество през тия години.

Преизпълнено с трепетно очакване, германското работничество приветства новата германска република в края на световната война през 1918 г. Всичко онова, което социалистическите водачи възвестяваха в безброй събрания в течение на един човешки живот, изглеждаше сега, че ще бъде осъществено. Кайзерът, а с него и останалите германски князе, изчезнаха, милитаризмът падна, капиталистическият господарски слой, заради който единствено досега беше работено и който „натрупваше свърхценности“, трябваше да ги последва. Демокрацията беше спечелена, господстваше народът. Работническите водачи влязоха в парламента, станаха членове на правителството. Един многогодишен блян беше станал действителност. Работничеството стоеше на прага на обетованата земя.

Скоро след първото опиянение от въодушевлението настъпи отрезвение. Работниците имаха властта и все пак те не знаеха, какво да правят с нея. Искаха да социализират, но не знаеха, как да прокарат това социализиране. Работническите водачи бяха прогласили многократно, че социализмът ще се развие от само себе си в капиталистическото общество, тълкувателите на марксовото учение - Кауцки, Хилфердинг, Рауер и др. - наблюдаваха винаги на съсредоточаването на предприятията в стопанството картелите, концерните, тръстовете - които като „превърнати в обществени“ образувания, трябва само да бъдат поети в деня на завземането на властта, за да бъде осъществен социализмът. И ето, тоя ден беше дошъл и все пак водачите не знаеха, какво да предприемат. Бяха назначени комисии, които да си кажат мнението. Времето, обаче, не стоеше на едно място. Докато работническите водачи заседаваха и разискваха, един безпощаден враг, на чието великодушие и разбиране младата република се осланяше, диктуваше един мир, чиято жестока суровост изплаши действително честните работнически водачи толкова, колкото и самите милиони германски работници. За социализма, за който за миг се повярва, че ще може да бъде осъществен, не ставаше вече нито дума. Когато в Австрия, където социалистите държаха властта по-здраво, отколкото в Германия, се направи опит да бъдат превърнати известни банки в държавни, Съглашението протестира заплашително. Защото, от една страна, противникът искаше

обезщетение и вътре в стопанството не трябваше да става нищо, което може да застраши плащането на това обезщетение. От друга страна, обаче, всяка дълбока промяна в стопанската система на Германия се явяваше за врага-победител като една заплаха за собствената капиталистическа система и само за това трябваше всяка такава промяна да бъде спъната.

Съглашенците изпратиха в Русия войска, за да премахнат отново омразния нов ред, в Германия и Австрия беше достатъчен само един протест, само едно указание на военната сила, за да бъде задушен в зародиш всякакъв опит за преустройство на стопанството.

Под тия впечатления, още през първите години след войната всред германското работничество започна да се разгаря отново националната воля за съпротива, която за известно време изглеждаше почти изгаснала, онази воля за съпротива, която, разбира се, само националсоциализмът можа напълно да разпали. Германският работник всякога е имал национално съзнание и нито бръщолевенето около интернационализма на работническото движение, нито фактът, че работническите водачи започнаха все повече и повече да изхождат от средата на еврейството можа да заглуши напълно това национално съзнание. Впрочем, засилването на еврейското влияние засягаше много повече социалдемократическата партия, отколкото напр. синдикатите, с които все пак работникът беше свързан най-непосредствено. Тъкмо тук сред по-старите водачи, които бяха водили сурова борба през времето преди 1914 г., се чувствуваше всякога силно отвращение спрямо еврейските „интелектуалци“. Знае се, че не само един от водачите на синдикалното движение се беше проявил открито като антисемит. Сред самите синдикати нямаше и до 1933 г. никакви евреи-водачи, освен само няколко евреи-експерти, които обаче, упражняваха често едно злощастно влияние върху решенията на водачите; до последния час съществуваше и една силна обтегнатост между еврейската водаческа клика на социалдемократическата германска партия и водачите на синдикатите, една обтегнатост, която, разбира се, поради слабостта и нерешителността на водачите на синдикатите, не намери никакво положително разрешение. Сред широките работнически маси можеше, обаче, всякога да се намери този здрав, естествен антисемитизъм. Също и в това отношение националсоциализмът често трябваше само да пробуди у работника едно отдавна потискано чувство на отвращение спрямо евреите.

Германското работничество никога не е забравило думите на Бебел, които той каза в своята голяма реч в Райхстага през пролетта на 1904 г., обръщайки се към буржоазните партии: Ако Германия би била изложена на една нападателна война, една война, „в която се касае за съществуването на Германия, тогава, аз Ви давам моята честна дума, ние ще бъдем готови до последния човек, дори и най-старите измежду нас, да вземем пушката на рамо и да защитаваме нашата

германска земя“. Това беше доказано в 1914 г. на дело. И не само веднъж чуждестранните, особено еврейски водачи на работничеството укоряваха немците заради техния национализъм. Достатъчно е само да се прочете преписката между германския синдикален водач Карл Легин с неговите пораншни френски и английски приятели при започване на световната война. Това национално чувство можа за известно време да замре. Противниците на Германия се погрижиха, обаче, да го пробудят отново. Товарът на обезщетението заради войната, който трябваше да се носи на първо място от работника и който правеше невъзможно всяко подобрене на неговия живот, беше една нова сурова поука, както и протестът на Съглашението срещу присъединяването на Австрия към Райха, което се искаше тъкмо и от работниците. В отбраната на сепаратистите в Рейнската област, както и при прокаране на пасивната съпротива след нахлуването на французите в Рурската област, тази национална воля на германското работничество се прояви енергично. Защото в тези сурови, тежки борби то се държа напълно достойно. И в течение на следващите години националната воля се възпламеняваше отново тук или там. Разбира се, у повечето това беше само едно тъмно, не напълно угаснало чувство. Синдикалните водачи бяха твърде слаби, за да можеха да го пробудят, а еврейските партийни водачи не искаха и да знаят за неговото пробуждане.

Но нека хвърлим още веднъж поглед назад върху времето след световната война. Блянът на социализма беше отлетял твърде бързо. Под натиска на външно-политически събития той трябваше да бъде напълно погребан. Утешаваха се с това, че все пак поне била наложена демокрацията. Но и тук бързо се появиха съмнения. За няколкостотин „водача“, които влязоха в Райхстага или в парламентите на отделните германски държави, с тия демокрации беше разрешен, наистина, социалният въпрос, за масата не настъпи, обаче, никаква промяна. Надниците не се повишиха, инфлацията поглъщаше и последните спестявания, след стабилизиране на марката равнището на надниците беше пониско, отколкото когато и да било по-рано и само с мъчителна, непрекъсната борба, можаха да бъдат повишени малко надниците. Разбира се, бързо трябваше да се разбере, че и много от тия повишения на надниците бяха само една измама. Наистина, номиналната надница се повишаваше, но и цените на стоките много пъти се повишаваха още по-бързо, така че действителната надница често по-скоро падаше, вместо да се покачва. А работникът се сблъскваше все повече и повече с ужасния натиск, създадени от Версайския диктат. И за да се изплаща обезщетението от войната, трябваше да се прави износ. Но поради жестоката борба на конкуренцията на световните пазари, износът изискваше ниски цени, а заедно с това и ниски производствени разноси., т. е., преди всичко, ниски надници. Действително, социалистическите „водачи“ се опитваха в повечето случаи да прикриват истинското положение, обаче, работникът все пак го чувстваше. Националсоциализмът разкри това положение напълно.

Така от големия блян на 1918 г. не остана нищо. Също и политическата демокрация не донесе нищо на работника. Водачите преди всичко в синдикатите чувстваха празнотата, която се беше създала. Трябваше да се постави някаква нова цел, да се издигне един нов идеал, да се създаде една нова вяра. И измислиха „стопанската демокрация“, като път за осъществяване на социализма. Ако не можеше да се осъществи социализмът, то трябваше поне, наред с политическата демокрация, със съучастието в държавното ръководство, да се яви стопанската демокрация, съучастието в ръководството на стопанството. Тогава може би постепенно чрез непрестанно проникване в стопанството можеше да се постигне онова, което в 1918 г. не можа да се спечели с един замах, именно, социализирането на стопанството. Сега можеше отново да се говори, въз основа на старите ревизионистични теории от преди войната, за един „социализъм на осъществяваща се действителност“.

И действително, нямаше ли много неща, които в този смисъл можеха да се преценяват положително? Още при съзнанието за съмнителната стойност на политическата демокрация беше създадена в 1920 г. Законът за съвети в предприятията, който трябваше да осъществи демокрацията в предприятията. По силата на този закон, работникът доби право на съучастие в предприятието. Той можеше да си казва думата чрез свои довереници при назначаването и уволняването на работници, той можеше да има влияние при определяне на надниците, както и върху реда на работата в предприятието, той можеше тук да подпомогне за прилагането на новия закон за труда, създаден също така след войната. Той имаше съзнание, че собственикът на предприятието не е вече, както по-рано, единствен господар, че той не може вече да управлява и нарежда, както си иска. А това не беше малко. Защото то повиши и засили самосъзнанието на работника. Не бива никога да се забравя, че немският работник никога не е водил борба само заради подобрене на своето материално положение, но всякога и твърде решително със съзнанието, че го уважават сега повече от всеки друг път като човек и личност. И законът за съветите в предприятията го тикна в това отношение, действително, една крачка по-нататък. Затова синдикатите правеха всичко, за да засилят положението на съветите в предприятията. Едно обширно обучение в предприятието трябваше да запознае работническия съвет в последното с всички законни постановления и с всички познания, от които той имаше нужда при изпълнение на своята служба. Тия работнически съвети също не злоупотребяваха по правило със своето положение, още повече, че при по-продължително действие вникнаха в хода на стопанството и разбраха наложителността на известни институции. В самото ръководство на предприятието те, обаче, не участваха и опитът да бъде представен работническият съвет в управлението на капиталистическите предприятия чрез един делегат, остана без значение. Отделният работник, непосветен в тънкостите на стопанския живот, не можеше да упражнява никакво влияние и върху решенията. По тази причина работническият съвет в

предприятията остана за голямата маса, именно едно несъвършено учреждение. Обаче, те го защитаваха, защото все пак то беше представено от водачите като една крачка по пътя към социализма и защото то и фактически представляше за работника в предприятието известна нравствена опора.

А нямаше ли още много такива позиции? Тогава беше създадена голямата работническа банка, която със своя капитал владееше редица предприятия, тогава имаше „народни социални грижи“, голямата осигуровка, създадена от синдикатите, най-сетне имаше едно мощно движение на потребителни кооперации, което беше създадо свой собствен производствен апарат и при производството на дадени потребителски блага беше независимо от частно-капиталистическото стопанство. Наистина, широките работнически маси не винаги разбираха и тук непосредствената стойност и полза от тия организации. Работническата банка не плащаше по-висока лихва от другите банки или от общинските спестовни каси, стоките в потребителните кооперации не бяха по-добри и не бяха също и по-евтини, отколкото при отделните търговци. Работното време и трудовите условия в работническите предприятия не бяха съществено по-благоприятни, отколкото при частните предприятия от същия род. Високите заплати на ръководните лица предизвикваха злоба и яд. Обаче работниците подкрепяха все пак всички тия организации според силите си, защото им се казваше постоянно, че всички те били камъни в изграждането на нова социалистическа Германия.

Също и разширението на общинските предприятия, за сметка на частните предприятия, беше гледано със същите очи. И тук общият интерес се налагаше пред частния, колкото и малко това да се чувстваше от отделните хора. И тук „социализмът на осъществяващата се действителност“ беше тикнат една крачка напред. Преди всичко, това важи най-накрая и за социалната осигуровка, срещу която социал-демократическата партия се бореше някога при нейното основаване като дело на омразната господствена държава, синдикатите обаче бързо я подкрепиха и защитиха като организация, която стои по-близо до действителността. Осигуровката срещу безработица, която беше създадена след световната война и която даваше на работника известна сигурност в променливостта на стопанския живот, беше поздравена и оценена като особено голямо завоевание. Ако в тази посока беше работено и по-нататък, можеше постепенно да се повиши сигурността на трудеция се човек при всички случаи на променливост в живота.

Онова, което разбираха под думата „стопанска демокрация“ и което се мъчеха да направят понятно за работника, вярващ в победата на социализма, се състоеше, значи, от цяла редица елементи. Както се каза, не винаги беше лесно да се направят достъпни на широките работнически маси тези твърде теоретични разсъждения. Защото, ако и в някои случаи непосредствената полза

да е на лице, както напр. създаването на работнически съвети в предприятията или създаването на социалните осигуровки, при други случаи тази полза беше твърде далечна. Но как трябваше най-сетне да се развие от всичко това социализмът, това се нуждаеше все пак винаги от дълги и сложни доказвания. Но синдикално школуваните работници си даваха труд да следват и да вярват в доказателствата, както по-рано бяха следвали учението за непосредствената промяна на капиталистическото стопанство в социалистическо.

Всичко това изглеждаше, че се развива добре, докато стопанството се намираше в своя привиден разцвет. Работническото можеше все още да засили своето положение в посочените позиции, все още тук-там можеше да се постигне един малък успех, който после биваше възхваляван от една затрогваща агитация като нов строителен камък при изграждане на новия социализъм. Картината трябваше да се промени в същия миг, в който настъпи краят на стопанския възход и голямата криза през 1930 г. раздруса германското стопанство из основи. Сега всички институции на „стопанската демокрация“ станаха проблематични в най-висока степен. Намалването на надниците, което сега започна със сила, не можеше да го спре никакъв работнически съвет в предприятията. Подобно на синдикалния водач, той трябваше да се преклони пред железните закони на частно-капиталистическото „свободно“ стопанство. Той не можеше да задържи спирането на предприятията и уволнението на хиляди и хиляди работници.

Същевременно кризата раздруса обаче и собствените предприятия на работническото. Не само една потребителна кооперация изпадна в платежни мъчнотии. Също и общинските предприятия бяха засегнати от кризата най-тежко. Работническото трябваше да разбере напълно ясно, какво малко значение имаха в действителност всички тези институции, с които водачите се гордееха и чиято стойност то защитаваха с пълна вяра.

Най-тежък удар нанесе, обаче, ограничаването на социалните осигуровки. Всички осигурителни клонове трябваше значително да ограничат своите помощи поради грамадното намаление на вноските. Осигуровката за безработица, с която се гордееха особено много тъкмо през първата година на кризата, изпадна във все по-големи трудности с нарастване на броя на безработните. От тези трудности можеше да се излезе временно само благодарение на постоянните помощи от страна на държавата. Също и тук беше неизбежно едно голямо намаляване на помощите.

В бурите на голямата стопанска криза сградата на стопанската демокрация, която синдикатите бяха издигнали на мястото на все още неосъществения социализъм, се събаряше къс по къс. С това, обаче, масите загубиха и последната идеологична опора, която те имаха досега. Разбира се, верността, която от векове е една от най-характерните черти на немците, беше все пак толкова силна,

че те останаха верни на старото знаме и тогава, когато беше загубена всяка надежда за осъществяване и прокарване на техните цели. Синдикално организирани работници не се поддадоха на призивите на крайните водачи, които подканяха към масов бунт и пролетарска диктатура. Те бяха обучени твърде добре, за да вярват в едно толкова крайно решение. Те твърде често бяха слушали известните думи на Легин, че общата стачка е обща безсмислица, те бяха горди, че знаят, колко сложно е все пак днешното стопанство и че тук не може нищо да се направи с насилие, те не следваха обаче и девизите на националсоциалистическите водачи, които им обещаваха работа и хляб. Не щеше ли да бъде това хлябът на робството, трудът на роба? Тук-там те бяха се запознали с националсоциалистическите организационни ядра в предприятията, като едно сдружение, което умее да се бори и да защитава напълно интересите на работничеството. И те бяха недоверчиви. А еврейският печат виждаше всеки ден своята най-достойна задача в това, да поддържа будно това недоверие, да го засилва постоянно и да надува безкрайно всичко, което можеше да има и най-малък изглед на заплашващата реакция. И най-голямата част от работничеството приемаше това без критика. Нали вестниците пишеха, че националсоциалистите искали да отнемат всичко на работника и да го принизят в роб!

Тъй работниците останаха верни на своите организации. Те не знаеха, как би изглеждало бъдещето. Синдикалните водачи им заявяваха непрестанно, че кризата, както всяка друга криза в минали времена, ще отmine, че трябва само да се има търпение. Те имаха търпение; но вярата и надеждата, че отново ще настъпят по-добри дни, те губеха все повече и повече в течение на трите сурови, тежки години на стопанската криза. Въпреки че от завоеванията на Ваймарската република не беше останало вече много, заради което заслужаваше да се борят, те все пак може би щяха да се бият още, ако техните водачи ги биха подканили за това. Водачите бяха обаче стари, похабени и безпомощни.

Може би е необходимо да се кажат тук още няколко думи върху тия водачи на германското работничество, на които някога в чужбина гледаха с възхищение. Който познаваше германските синдикати, той можеше да установи ясно три поколения сред водачите на синдикатите. Тук на първо място беше старото поколение на мъжете, които водеха борбата още във времето преди войната. Те бяха оптимисти и вярваха в развоя. Въпреки всички неуспехи, те виждаха напредъка. По своето собствено положение - по-рано те бяха прости работници, а днес са видни водачи - те мислеха, че може да мерят и успеха на борбата. При всичката искреност на техните намерения, липсваше им обаче големият политически размах. Те мразеха много еврейските интелектуалци, които имаха ръководството на социал-демократическата партия, те виждаха опасността от тясно свързване с тази партия, обаче все пак те не можаха да се отделят от нея. Те бяха свързани с тая партия в продължение на 30, 40 години, те

не можеха вече да се откъснат от нея. За това те бяха вече твърде стари. Те стояха безпомощно срещу задачите, които новото време им поставяше. Те не разбираха политическите причини на голямата криза.

Те не можаха да разберат, че голямата стопанска криза не можеше да се сравнява с кризите от минали времена. Кризите спадат все пак към стопанската система, както и високата конюнктура спадаше също тъй към нея. Разбира се, тая криза траеше по-дълго, тя беше по-сурова и по-тежка от по-раншните. Обаче не бяха ли те учили, че кризите през миналите десетилетия с траяли също тъй години, че и тогава Маркс дори беше писал за това - мнозина пророци бяха предсказали непосредствено предстоящия залез на капитализма? Не се ли повтаряше всичко това и сега? Така те бяха слепи за истинските причини на тая голяма криза, те не виждаха или отчасти не искаха да видят, че Версайският диктат разруши Европа, разкъса стари, свързани помежду си, стопански простори, че цяла дузина нови държави бяха създадени, които прокарваха в безсмислен егоизъм една стопанска политика, ръководена от дребнави съображения и по този начин разрушаваха последните предпоставки на свободното световно стопанство. Те не виждаха стопанския национализъм на Великобритания, който намираше своя израз в обезценяването на английската лира и в спогодбата от Отава. А преди всичко, те не виждаха, че в продължение на едно десетилетие германският народ беше ограбван и хвърлян в бедствие чрез Версайския диктат, че германското стопанство беше отслабено финансово много тежко поради репарационните плащания, че то можеше да се закрепил само чрез грамадно задлъжняване в чужбина и че поради всички тези причини толкова прехваленният кризисен механизъм на миналите времена трябваше да се окаже сега безсилен. Националсоциалистическата пропаганда непрестанно изтъкваше всичко това. Обаче старите синдикални водачи не взимаха сериозно тая пропаганда, както не гледаха сериозно и на цялото националсоциалистическо движение въобще. Най-сетне, те виждаха в него само една нова форма на „жълтата“ организация, организация на ония фабрични съюзи и отечествени работнически сдружения, които бяха създадени от собственици на предприятия, като Тисен, за борба със стачките. Всеки честен работник ги отхвърляше и въпреки всички финансови помощи от страна на собствениците на предприятия - в повечето случаи само продукт на кризата - те изчезваха отново във времена на конюнктура. Същото щяло да стане и с националсоциалистите, казваха старите синдикални водачи и в своето заслепление не виждаха, че и националсоциалистите отричаха, подобно на синдикално организирани работници, жълтите сдружения. Те слушаха само от време на време лозунги като напр. „Народна общност“, и не можеха да разберат, че тази дума в устата на един националсоциалист имаше съвършено друго значение в сравнение със значението, което тя има в устата на един пропагандатор на „стопанско-мирните“ организации, издържан от реакционерите, собственици на предприятия.

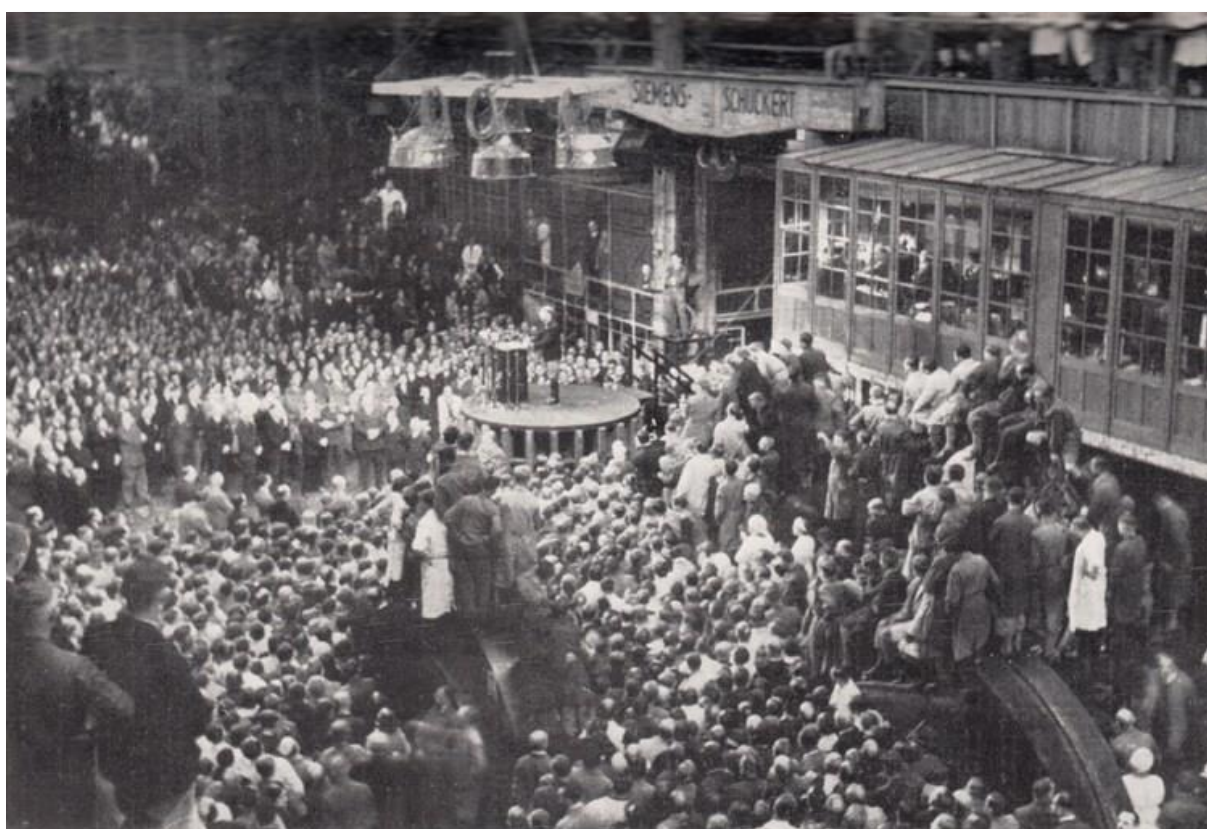
Наред с това старо поколение стоеше едно второ поколение, което наистина съответстваше на онзи тип бюрократ-голедец, какъвто го рисуваха карикатуристите. Това поколение завладяваше все повече и повече властта в синдикатите. Това бяха онези функционери, които не бяха преживели борбите преди войната, които бяха дошли във вече готовата организация, бяха получили добре плащани служби и сега, сити и доволни, нямаха друга грижа, освен да задържат тия служби. За тях социалният въпрос беше разрешен без остатък и те се стремяха само към едно: да не бъде смущавано тяхното спокойствие. За тях всичко ново беше неудобно и то само затова, защото трябваше да се борят с него. Това бяха онези, които най-много мразеха националсоциализма и водеха борба против него.

До това поколение израстваше и едно трето поколение. То беше преминало през учебните институции на синдикатите, то беше по-достъпно за новите идеи, то стоеше по-близо до действителността от второто поколение, от което то не без основание се страхуваше и което водеше борба против него. Третото поколение си задаваше въпроса за важността и стойността на наследените догми. То обсаждаше въпроса за нацията и държавата. Но в края на краищата то не отиде по-далеч от безплодното обсъждане и не намери никаква ясна политическа насока. При това, тази група остана числено малка и нямаше никакво влияние върху хода на нещата.

И тъй на голямата маса синдикално организирани работници им липсваше в края на краищата всякакво далновидно политическо водачество. Тук беше на лице една армия от отлични войници, оная пехота на международното работническо движение, за която Макдоналд говореше с голямо възхищение. Тя можеше вече да отстоява мъжествено своите позиции. Обаче тя не притежаваше никакъв офицерски корпус, който умееше да я води. В най-добрия случай, тя притежаваше редица подофицери, които изпълняваха своята служба вярно и добре, които се оказваха, обаче, напълно безпомощни, когато трябваше да се вземат важни решения. Тия водачи не можеха да се вдигнат нито срещу националсоциализма, нито пък можеха да извършат основен завои и да утвърдят безусловно новото. Това те и не искаха. Те бяха твърде уморени. Те оставяха нещата да си текат така, както оставяха всичко да си тече през годините на кризата, с надежда, че все пак всичко би завършило добре.

И така, синдикално организираното работничество не оказваше никаква сериозна съпротива при поемане на властта от националсоциализма. Както се каза, то стоеше до последния миг вярно в своите организации. Обаче то не гледаше с особено голяма загриженост всичко онова, което можеше да настъпи и което досега му беше рисувано с най-черни багри. Какво можеше то още да загуби? Действително, най-много щяха да загубят платените синдикални чиновници и служители, но не и масата на работниците. Работническите съюзи

бяха отслабнали финансово извънредно много поради дългата финансова криза. Надниците бяха паднали от година на година. Демокрацията в предприятията беше останала без значение в едно стопанство, от което само една част беше все още в действие. Работническите предприятия, потребителските кооперации се бяха сгромолясали, или пък стояха непосредствено пред катастрофа. Социалната осигуровка беше ограничена извънредно много при отпускане помощи, масата на безработните зависеше отдавна само от една жалка благотворителна помощ. Какво по-лошо би могло да дойде, преди всичко за работника, който ето вече години под ред беше останал без работа? Хитлер обещаваще работа и хляб. Нека се опита пък и това! Както през последните години се живееше без вяра и надежда, така също се тръгна без вяра и надежда и към новото.

Другар между своите другари на мястото на работата. Фюрерът говори в 1933 година пред работниците на заводите Сименс-Шукерт в Берлин.

Обаче работниците останаха изненадани, напълно изненадани. Скоро след поемане на властта от националсоциализма броят на безработните започна да намалява. Най-сетне отново имаше работа. Една силна политическа воля предизвика оживление в стопанството. Това беше чудото, което винаги беше представяно на масите от всички синдикални водачи като нещо невъзможно, защото нали оживление на стопанството могло да настъпи само отвън, само автоматически, с естествения процес на конюнктурата! Хитлер извърши чудото.

Ако отначало още се вярваше, че според пророчествата на старите водачи, първоначалният възход ще бъде последван от внезапно падане, все пак бързо се разбра последователността на новите стопанско-политически мероприятия, енергията и смелото усърдие, с които те бяха прилагани. Най-сетне, работниците имаха отново водачи, каквито от години насам им липсваха. И с растящо удивление работниците виждаха, че за тези водачи няма никакви пречки от частно-капиталистическо естество при осъществяване на големите им планове. Собственикът на предприятие беше включен също така в големия фронт, както и работникът; и той трябваше да се подчинява на държавните потребности също така, както и работникът. И така, стана явно, че народната общност, за която националсоциалистите толкова много говореха преди поемане на властта, не беше само една фраза. Къде остана реакцията, подтисничеството, обезправлението, от което толкова много се бояха? От тях се страхуваха работниците още, когато на 2 май 1933 г. бяха премахнати старите синдикати и прехвърлени към новия Германски Трудов Фронт. Една година по-късно се знаеше, че този страх беше неоснователен. Видяха, че новата организация защитава правата на работниците също така, ако не и по-добре от старата. С недоверие се отнасяха работниците и спрямо закона за организацията и реда на националния труд, който имаше за цел да осъществи една истинска общност на предприятията. Нямаше ли чрез този закон собственикът на предприятието да стане отново единствен господар и да разпорежда и управлява, както си иска?

Фюрерът поздравява работници в планинския курорт Марбах.

Мъжът, който е достоен за тяхното доверие

Това бе въпросът отначало, обаче скоро се разбра, колко неоснователен беше и този страх. Законът поставяше отделното предприятие в голямата народна общност и то с всички членове заедно със собственика и ги подчиняваше на законите на тази народна общност. Работникът разбра, че не са празни думи, когато социалната чест, която и по-рано вече беше нещо повече от чисто материална полза, беше поставена под една особена закрила. Той виждаше тежките присъди, които засягаха собствениците на предприятия, които се провиняваха спрямо закона. Това не беше реакцията, която някои от тези господа бяха бленували да получат от новия режим. Това беше един нов закон, един нов ред, какъвто досега не беше познат и който не беше смятан за възможен. Това не беше вече една държава, която се явяваше само като инструмент в ръцете на една управляваща класа. Мъжете, които стояха на чело на тази нова държава, идваха от всички слоеве на народа. Под водачеството на един мъж, който - това го чувстваше и недоверчивият работник, не беше загубвал никога връзката си с народните маси, те знаеха само една цел: тоя народ в неговата цялост да бъде направен по-честит, по-здрав, по-богат и по-доволен. Работниците непрестанно имаха случай да преживеят, как Адолф Хитлер идваше сред тях, как той се отнасяше с еднакво и естествено уважение към всички тях, все едно дали бяха работници, които изпълняват фина прецизна работа, или пък по големите пътища извършваха проста работа. Те чуваха по радиото, как той говореше на приема в държавната канцелария с всекиго от тия занаятчии и работници, които са излезли победители в ежегодното професионално състезание, как той за всекиго намираше по една сполучлива дума, разпитваше всекиго за неговата работа с толкова доброта и разбиране, колкото изобщо е човешки възможно, който сам е опознал в живота си суровият труд от собствени преживявания и за когото всеки труд, все едно от какъв вид, беше служене на народа. По този начин в Германия се налагаше една нова трудова нравственост, определена от първообразеца на най-високия водач; у германския работник израстваше едно ново самосъзнание и една нова гордост. Това беше така преди всичко при младото поколение, което беше преминало през младежката организация, през трудовата повинност и армията.

Разбира се, всичко това растеше „бавно“. Стопанското положение на работническото не беше подобро стопроцентово само в течение на няколко дни. Но германските работници разбираха това. Те бяха твърде умни и знаеха, че райт не може да се създаде за няколко дни, че едно стопанско съвземане, особено след един толкова голям упадък, има нужда от време. Обаче те виждаха желязната воля и неуморния напредък на започнатата работа. Това беше от решително значение. Безработните изчезнаха от улицата. Равнището на надниците се повиши. Наистина, възнаграждението на час не се повиши, но увеличението на труда донесе все пак навсякъде едно значително повишение на прихода. Същевременно цените останаха изобщо стабилни. Въз основа на миналата опитност, германският работник умееше да оцени правилно и това.

Колкото повече се засилваше заетостта в стопанството, колкото повече безработицата се заместваше от недостиг на работни сили и все по-голямо търсене на работници, толкова повече всеки работник получаваше припадащата му се работа. А това донесе със себе си в повечето случаи едно повишение на надниците.

**Разговор при една другарска вечеря.
Един работник дава сведения на Фюрера.**

И социалната осигуровка, чийто край вече предсказваха, не само остана да съществува, но и беше разширена и засилена във всички области. Трудовото право, което беше създадено след световната война, остана също да съществува и претърпя многостранни подобрения. Законът за реда на националния труд донесе повишена закрила срещу уволняване от работа, даде на работника една сигурност за запазване на трудовото място, каквато по-рано никога не беше позната. Новите наредби за тарифите, които се издаваха от доверениците на труда, предвиждаха навсякъде достатъчно отпуск за работника и служителя, особено за младите работници. Голямата организация „Сила чрез Радост“ („Крафт дурх Фройде“) даваше други възможности за смислено използване на този отпуск, както и даваше възможности - само че в несравнимо по-голям размер, отколкото по-рано в организациите на синдикатите - на работника да възприема и усвоява културата на нацията. Във връзка с това, особено голямо значение придоби институцията на Германското народно образователно дело. В предприятията се грижеше, обаче, Германският Трудов Фронт за подобряване на трудовите условия, както и за засилена закрила от страна на предприятието.

Хамбургски работници и работнички поздравяват Фюрера в своята фабрика.

Всичко това и още много друго, което беше създадено за седем години националсоциалистическо управление, стопи недоверието на работничеството,

превърна го в доверие, възторг и одобрение. И последният работник разбра сега, че засилването на държавната власт, че целесъзнателната външна политика и създаването на армия за народа бяха необходимите предпоставки за нов разцвет на стопанството, както и за социалното благоденствие на народа. Та нали той по-рано беше изпитал върху себе си, как едно слабо държавно ръководство не можа да намери изход от кризата, как то можеше винаги да посочва и се утешава само с международното развитие! Сега най-сетне омагьосаният кръг беше скъсан и беше създаден един нов справедлив социален ред. Националното съзнание, което винаги е живяло в германския работник и което само за кратко време беше потиснато, се пробуди отново и го накара да гледа, преизпълнен с гордост, човека, който извърши това дело чрез своята сила, енергия и непреклонна воля.

Весела вечер в залата на стария Ратхаус (общински дом) в Мюнхен. Фюрерът минава от маса на маса и разговаря с работниците, които са негови гости.

По този начин, от противници, работниците станаха най-верни последователи на Водача. Не от днес за утре - това трябва още веднъж изрично да се подчертае. Недоверието, че цялото представя все пак само една прикрита реакция, му беше втъплено толкова силно, то лежеше твърде дълбоко в душата на работника. Фактите със своята неумолима логика унищожаваша това недоверие от месец на месец, от година на година. Одобрението към делото на

Водача ставаше все по-безусловно, все по-безрезервно. На пръв поглед работниците не разбираха може би едно или друго. Обаче успехът на толкова много мероприятия и чистият идеализъм, който пресрещаше непрестанно работника, както в думите на Водача, така също и на неговия пълномощник Роберт Лай, създаде доверието. „Все ще да е правилно, каквото Водачът върши“, това ставаше все повече и повече убеждение и на някогашния противник.

На строителното място по шосето Фюрерът дава един автограф.

Само въз основа на развитието през последните 25 години може да се разбере чудото на промяната, преди всичко обаче и фактът, че тая промяна е истинска и дълбока и че всеки опит откън да се създаде разцепление между Водача и народа е напълно безсмислен. Германското работничество остана вярно на своите организации и на своите несвършени водачи дори и тогава, когато повечето от тях виждаха, че се отнася до едно загубено дело. Сега, когато то се освободи стъпка по стъпка от своята стара идеология и възприе идеите на националсоциализма, когато то разбра, че този националсоциализъм не представя страшната реакция, но че той носи действително народна общност, сега вече то застана твърдо и единно зад Водача на Германия. Ако не би било така, то Германия не би могла да удържи натрапената ѝ от Англия война. Защото в много случаи в оръжейниците на Германия работят същите някогашни противници на Водача, които строят укрепената линия „Зигфрид“, които бдят

на страж в бункерите и които като членове на германските полкове се сражават и настъпват. Те всички знаят, че никакъв англичанин и никакъв французин не ще им донесе по-добър социален ред. Те всички са твърде дълбоко убедени, че Германия трябва да съществува, за да може строителството, започнато в толкова грамадна форма, да бъде доведено до пълен завършек. Те всички знаят, че думите на стария Бебел, казани в заседанието на Райхстага на 10 декември 1904 г., днес повече от всякога имат значение: „Ние знаем много добре, че в момента, в който Германия ще бъде разпокъсана, по необходимост ще бъде унищожен целият духовен и социален живот на нацията, докато трае едно такова чуждо владичество.“ В тежките 14 години на „мир“ германските работници разбраха значението на тези думи. Затова те днес са с Адолф Хитлер, по-твърдо и порешително, отколкото когато и да е било по-рано, защото те знаят, че този човек никога не е извършил предателство и не ги е разочаровал, както наследниците на Бебел през 1918 г.

*

След като казахме до сега всичко това, не значи, че то е всичко, защото не е казано още най-важното. Разложението на социалдемократическата партия и на минните сдружения, вследствие тяхното свързване с еврейския марксизъм, пропадането на Ваймарската република в политическо и социално отношение, превъзможването на безработицата и с това осигуряването на германския работник, в смисъл, не само на неговото стопанско осигуряване, но и в повдигане на неговото самочувствие, увеличение на неговата стойност в целостта на народа, докато по-рано работодателят се възползваше от най-малкия повод да уволни работника, днес всеки ръководител на предприятие знае много добре да цени до най-висша степен работоспособния работник: всичко това обяснява за далекостоящия, както и за чужденеца, защо германският работник е верен на Адолф Хитлер. Обаче всичко това е все пак повърхностно, защото то разглежда поведението на германския работник с оглед на ползата, която той извлича. Всичко това е така вярно и така важно: връзката на германския работник с Адолф Хитлер лежи в една по-дълбока плоскост. Това е връзката на мъжа със своя водач, личната връзка, която може въобще да съществува за един здрав и деен мъж. Фюрерът му възлага голямата задача. Той му създава преди всичко възможността да вложи своите най-добри сили за една голяма задача. Той пробужда в него отново гордост и чест, както и нови сили, които мъжът по-рано не е дори подозирал, че съществуват в него.

Когато германският работник марширува като член на щурмовите отряди на нюрнбергския партийен конгрес покрай Адолф Хитлер, тогава мъжът знае, че Фюрерът поздравява часове подред мъжете на народа с високо вдигната ръка - една, почти непонятна, физическа работа, родена от необузданата волева сила на

Водача, който не само приема парада на водените от него, но който със своята издигната ръка удостоверява с чест верните маси на народа.

През ноември 1940 година Фюрерът прие в новото канцлерство на Райха отличените с кръста за военна заслуга работници и работнички от оръжейната индустрия и фронта от всички части на Райха.

В началото на германската обнова имаше един особен мит за Фюрера. Това беше нещо повече от един блян към големия държавник, който трябваше да освободи потиснатия германски народ чрез своята мъдрост, превъзходство и сръчност от веригите на Версайския договор. Който казва думата „Фюрер“, в истинския германски смисъл, той казва с това също винаги и думата „народ“, а който казва „народ“, под това разбира нещо друго, отколкото индустриалните дружества на западната цивилизация със своите капиталистически работнически съюзи, със своите марксистически минни сдружения, със своите колебания от стопански конюнктури и кризи. Който казва „народ“, той разбира под това елементарната връзка на една исторически сраснала цялост от хора; той разбира, както казва Адолф Хитлер, живата субстанция от плът и кръв. Културното развитие на Европа през последните няколко столетия, което беше ръководено и осъществено от Запада, изяде все повече и повече от тази субстанция. Възстановяването можеше да последва само от една велика стихийна и топла мъжка душа. Само чрез Фюрера можеше да се постигне народното обединение. Защото, човек може да оздравее, може да бъде здрав и да остане

такъв само чрез абсолютната и здрава спойка със своя народ, затова и здравият и заздравяващ германски работник и селянин чувства, че нищо не е свързано повече или по-малко с този Фюрер, както неговото благополучие и спокойствие.

На разговор с Фюрера.

И тъкмо затова германският работник стои зад Адолф Хитлер. Затова германският работник като пехотинец при боевете във Франция извърши нечувани досега в историята походи дни подред по 70 километра на ден;; пак по същата причина той стои неуморен и деен в моторизираните войскове части.

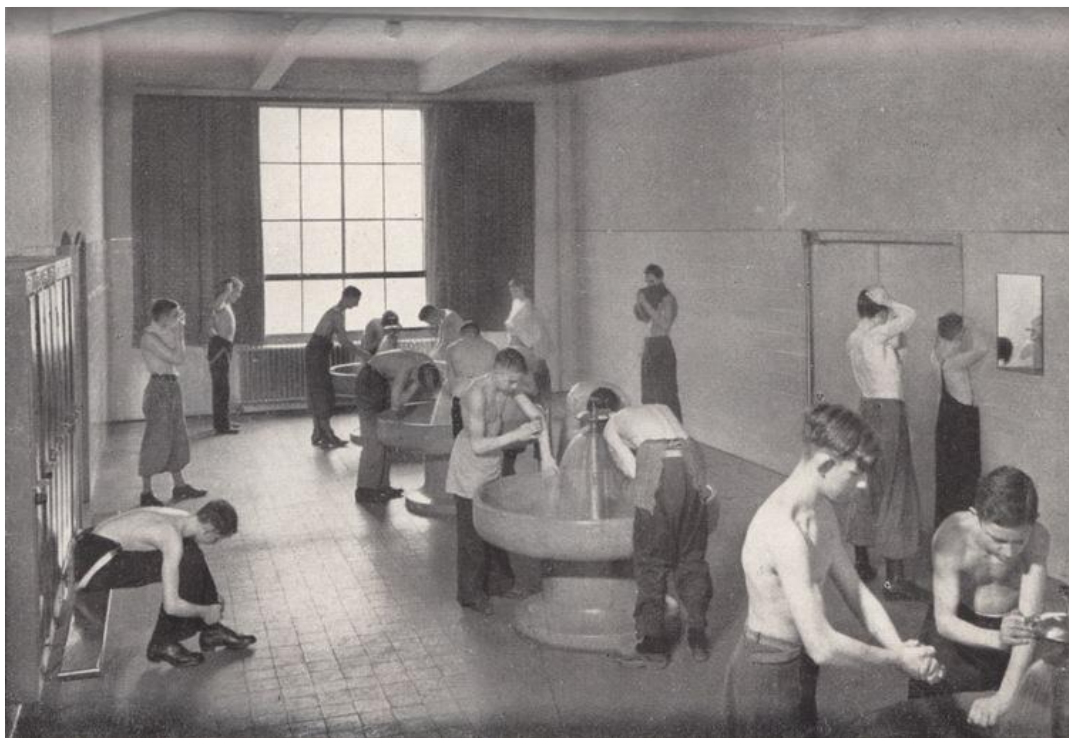
Германският работник стои зад Адолф Хитлер, защото Фюрерът събуди в него една нова вяра. При това тази германска вяра не е сантименталност. Тази вяра се осъществява във всекидневната работа. Нощем тя осветява като слънце местата, където се строи: ние виждаме задачата, която стои пред нас, ние виждаме другаря, който работи до нас, ние чувствуваме ясното и сигурно организиране на делото огромно предприятие, в което ние взимаме участие и знаем, че бъдещият ден ще грее не само върху един единен и горд германски народ, но върху една омиротворена и здрава Европа.

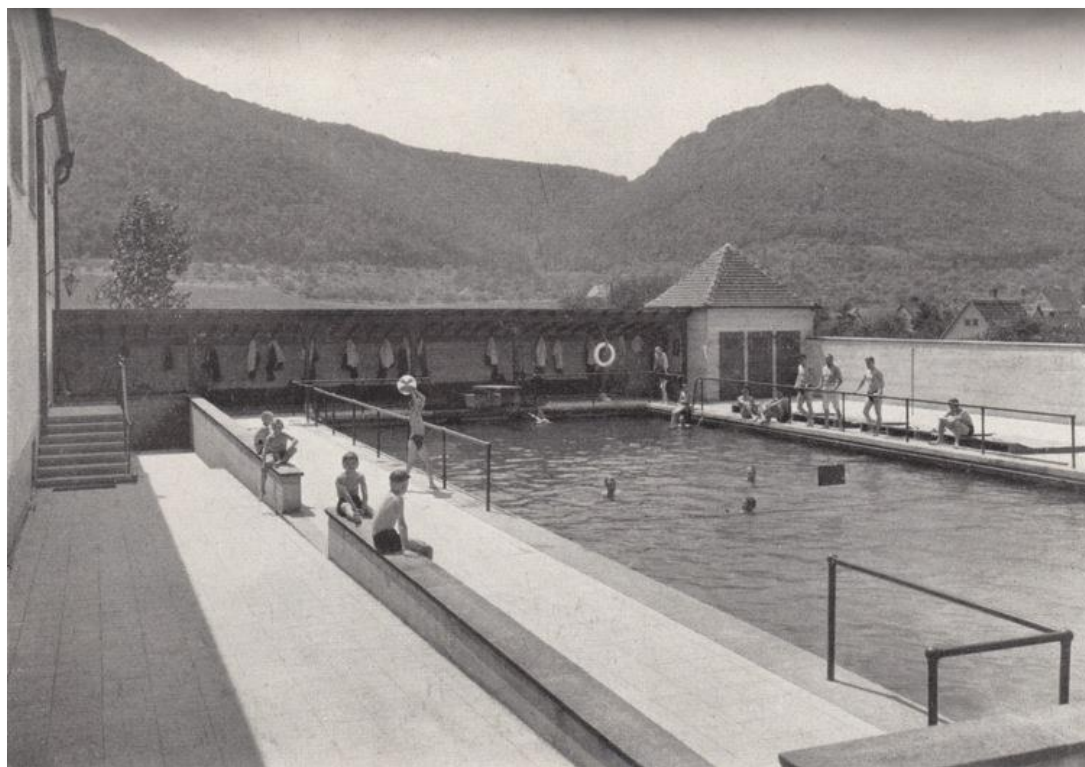
При спускането във водата на линейния кораб „Бисмарк“ през февруари 1939 год. в Хамбург Фюрерът поздравява корабостроителните работници.

Фюрерът устройва един прием за работници от автомобилни заводи.

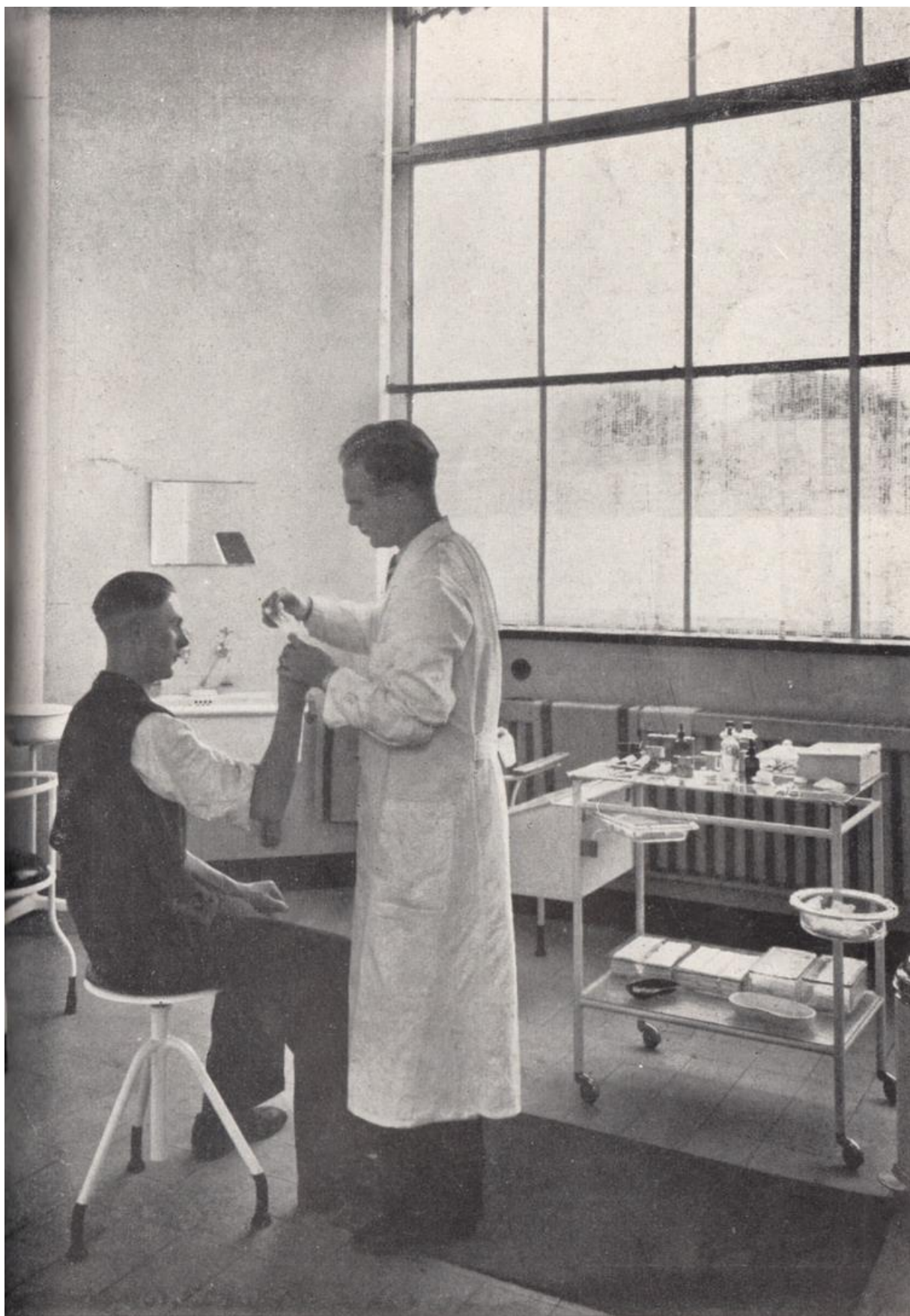
Социални мероприятия, за които германските работници трябваше десетки години подред да се борят със своите работодатели, бяха създадени и подобрени навсякъде из Германия във фабриките и работилниците след вземането на властта от националсоциалистите.

Тази плавателна е построена от книжата фабрика Шойфелн в работническото поселище в Оберхенинген.

Места за лежане през обедната почивка във фабриките, принадлежат сега към добрия стил в Германия.

Лекарски грижи във фабриката.

Екскурзия на работниците от завода с автобус из Горна Бавария.

По шосето Гросглокнер в Алпите.
Това е един от автомобилите „Сила чрез радост“, който, по желанието на
Фюрера, ще могат да притежават германските работници.

Екскурзианти от организацията „Сила чрез радост“ при езерото Оберзее при Берхтесгаден. В далечината се вижда планинската верига Щайнернес-Меер.

Германският работник пътува и то извънредно много. Организацията „Сила чрез радост“ се грижи, затова, щото той да пътува евтино, удобно и забавно. На снимката личи паркът на замъка Херенхимзее.

С германски параходи из фиордите на Норвегия.

Група германски екскурзианти от организацията „Сила чрез радост“ в Гърция.

На палубата на един от големите кораби, принадлежащи на организацията „Сила чрез радост“, с които пътуват работниците и работничките из фиордите на Норвегия, за Мадейра, за Италия, Северна Африка и Гърция.

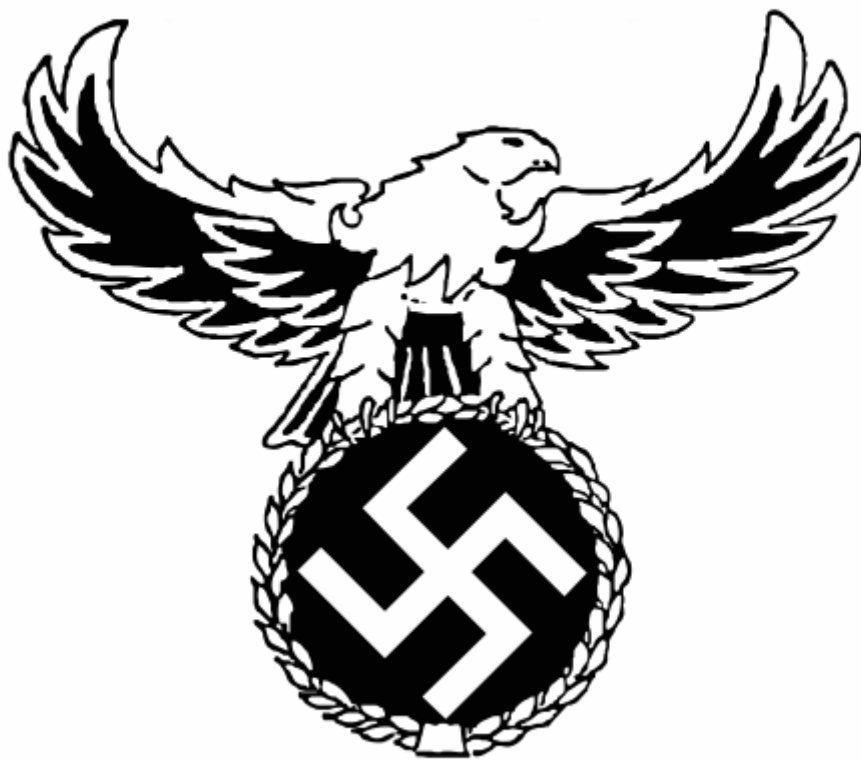

Организацията „Сила чрез радост“ притежава платноходки, с които германски работници и работнички кръстосват по големите вътрешни езера и по Балтийско море.

Работници и работнички на ски в планините.

Нова Европа

<http://nseuropa.org>